

CONV 356/02

WG VII 8

MUISTIO

Lähettiläjä: Sihteeristö
Vastanottaja: Työryhmä 7: Ulkoinen toiminta
Asia: Muistio 15.10.2002 pidetystä kokouksesta

I Kokouksen avaus ja puheenjohtajan alkuhuomautukset

1. Työryhmän puheenjohtajana toimiva valmistelukunnan varapuheenjohtaja Jean-Luc Dehaene esitteli edellisen kokouksen tulokset asiakirjan CONV 342/02 (kokousmuistio) pohjalta ja avasi keskustelun EU:n ulkoisen toiminnan tehokkuudesta korostamalla sitä, että asianmukaisilla päätöksenteko- ja täytäntöönpanomenettelyillä sekä määrärahojen ja henkilöstöresurssien saannilla on ratkaiseva merkitys EU:n poliittisten ja taloudellisten tavoitteiden saavuttamiseksi kansainvälisellä tasolla. YUTP:n päätöksentekoprosessin osalta hän kehotti jäseniä tarkastelemaan määräenemmistöpäätösten käytön mahdollista laajentamista sekä rakentavan äänestämistä pidättäytymisen ja tiiviimmän yhteistyön parempaa käyttöä. Hän suosittelee lisäksi, että työryhmä tarkastelisi miten ja millä aloilla yhteisön politiikkoja voitaisiin vielä parantaa.

II Korkeana edustajana toimivan pääsihteerin Javier Solanan puheenvuoro

2. Javier Solana selosti tärkeimpiä tehtäviä ja toimia, joihin hän on osallistunut sen jälkeen kun hänet kolme vuotta sitten nimitettiin korkeaksi edustajaksi, antoi tietoja poliittisista ja institutionaalisista saavutuksista YUTP:n ja ETPP:n aloilla, kertoi mitä kokemuksista on tähän mennessä voitu oppia ja teki useita ehdotuksia YUTP:n tehokkuuden lisäämiseksi¹.

¹ Huom.: Javier Solanan puheenvuoro on jaettu työryhmä 7:n asiakirjassa WD 8.

3. Korkea edustaja vahvisti, että poliittinen tahto on avainasemassa YUTP:n alalla ja että EU:n toimijoiden olisi pyrittävä entistä enemmän lähentämään näkemyksiään ja laatimaan yhteisiä kantoja. Jäsenvaltioiden poliittinen tahto ja niiden saavuttama poliittinen yhteisymmärrys mahdollistavat sen, että korkea edustaja voi toimia tehokkaasti kansainvälisissä yhteyksissä. Hän korosti jatkuvuuden merkitystä ulkopoliitikassa ja katsoi, että onnistuminen diplomatian alalla riippuu usein henkilökohtaisista yhteyksistä ja osapuolten välisestä keskinäisestä luottamuksesta. Tehokas toiminta kansainvälisissä yhteyksissä edellyttää kykyä vastata nopeasti kansainväliseen kehitykseen. Päätökset on tehtävä reaaliajassa erityisesti kriisinhallintatilanteissa. Mahdollisuus lähettää erityislähettiläitä/erityisedustajia on hyvin tärkeä. Selkeällä työn- ja vastuunjaolla ulkoisen toiminnan alalla sekä eri toimijoiden, erityisesti korkean edustajan ja ulkosuhteista vastaavan komission jäsenen, välisellä tiiviillä yhteistyöllä on keskeinen merkitys. Hän palautti tässä yhteydessä mieleen, että yhteistyö ja suhteet hänen ja Chris Pattenin välillä ovat erinomaiset. Korkea edustaja lisäsi, että jäsenvaltioiden välinen solidaarisuus ja voimavarojen yhdistäminen yhteisten tavoitteiden saavuttamiseksi ovat tärkeitä EU:n ulkoisen toiminnan tehokkuuden ja uskottavuuden kannalta. EU:n ei pidä karttaa arkaluonteisten kysymysten käsittelyä. Lopuksi korkea edustaja korosti sitä, että yhteistyö kansainvälisten järjestöjen ja pääkumppanien kanssa on olennaista EU:n näkemysten edistämiseksi kansainvälisesti.
4. Korkea edustaja ehdotti YUTP:n tehokkuuden lisäämiseksi useita toimenpiteitä, joista jotkut edellyttävät perussopimuksen muuttamista. Näitä olivat korkean edustajan aseman vahvistaminen ulkoisen edustuksen osalta, korkealle edustajalle oikeus tehdä ehdotuksia, pysyvä puheenjohtaja ulkosuhteiden neuvostossa, keinojen tarkastelu määräenemmistöpäätösten käytön laajentamiseksi sekä rakentavan äänestämistä pidättäytymisen ja tiiviimmän yhteistyön käytön parantaminen. Lisäksi hän korosti eri lähteistä peräisin olevan diplomaattisen asiantuntemuksen yhdistämisestä saatavia hyötyjä ja kehotti siirtämään entistä useammin diplomaatteja EU:n toimielimiin, erityisesti neuvoston sihteeristöön, sillä se auttaisi rakentamaan siltoja eroavuuksien välille ja lisäisi keskinäistä luottamusta sekä politiikan tutkimuksen ja tiedonjaon kokonaisvalmiuksia. YUTP:n rahoituksessa hän kannatti järjestelmää, joka vastaisi sekä määrältään että joustavuudeltaan EU:n poliittista kunnianhimoa ja tavoitteita kansainvälisissä yhteyksissä.

5. Jäsenet ilmaisivat tyytyväisyytensä korkean edustajan puheenvuoroon, kannattivat hänen ehdotuksiaan ja tiedustelivat hänen näkemyksiään esimerkiksi korkean edustajan ja pääsihteerin tehtävien mahdollisesta eriyttämisestä neuvostossa, pysyvän puheenjohtajan nimittämisestä Eurooppa-neuvostolle, korkean edustajan ja ulkosuhteista vastaavan komission jäsenen tehtävien mahdollisesta yhdistämisestä sekä rahoituskysymyksistä ja vastuuvollisuudesta, voimavarojen yhdistämisestä ja luottamuksen lisäämisestä.
6. YUTP:n alan päätöksenteon osalta korkea edustaja totesi, että ulkopoliitiikan erityisluonteen vuoksi (aineeton, arkaluonteinen, ei mitattavissa, suvereniteetin ydin) on erittäin vaikea kuvitella, että päätökset tehtäisiin äänestämällä. Näin on erityisesti, kun siihen liittyy henkilöstön lähettäminen tehtäviin. Koska tehottomuuden riski kuitenkin kasvaa laajentuneessa unionissa, on olemassa todellinen tarve etsiä ratkaisuja, jotka edesauttavat järjestelmää toimimaan edelleen. Määräenemmistöpäätösten käytön, rakentavan äänestämästä pidättäytymisen ja tiiviimmän yhteistyön tarkastelua on jatkettava. Solidaarisuutta jäsenvaltioiden välillä on lisättävä.
7. Neuvoston pääsihteerin ja korkean edustajan toimien yhdistämisen osalta Solana palautti mieleen syyt siihen, miksi Amsterdamissa oli päätetty kytkeä yhteen nämä tehtävät: uuden hallinnon luomisen välttäminen, henkilöstöresurssien valvontamahdollisuuksien antaminen korkealle edustajalle ja korkean edustajan tehtävän sisällyttäminen institutionaaliseen kolmioon. Hän ei suosittele näiden kahden toimen erottamista toisistaan.
8. Korkea edustaja sanoi suhtautuvansa neutraalisti ajatukseen Eurooppa-neuvoston pysyvästä puheenjohtajasta. Hän uskoi kuitenkin, että tälle olisi osoitettava muitakin tehtäviä kuin korkeimman poliittisen tason keskustelukumppanin tehtävä.
9. Korkean edustajan ja ulkosuhteista vastaavan komission jäsenen tehtävien mahdollisen yhdistämisen osalta hän huomautti, että yhden henkilön toimimiseen molemmissa tehtävissä liittyvien käytännön ongelmien lisäksi yhdistäminen olisi ristiriidassa komission kollegisen

vastuun periaatteen kanssa. Unioni tarvitsee tehtävien ja vastuun selkeää jakoa näiden kahden välillä sekä yhteistyömenettelyjä, jotka lisäävät synergiaa ja maksimoivat molemmista tehtävistä saatavat hyödyt. Hän suosittelee, että yhtäältä tarkasteltaisiin yksiköiden sulauttamista toisiinsa siellä missä se on mahdollista, esimerkiksi Geneven toimistojen (komission vastuunalaisuuteen) ja New Yorkin toimistojen (korkean edustajan yhteyteen) kohdalla, ja toisaalta hyödynnettäisiin paremmin voimavarojen yhdistämistä toimielinten välillä ja jäsenvaltioiden kanssa.

10. YUTP:n rahoituksen osalta korkea edustaja sanoi, että tilanne oli välillä hyvin kiusallinen ja turhauttava. Ulkosuhteiden rahoittamiseen on EU:n talousarviossa merkitty suuria määrärahoja, mutta YUTP:n alan päätösten tukemiseksi tarkoitetut rahoituskeinot ovat selvästi riittämättömät. Tarvitaan uusi rahoitusjärjestelmä, joka tarjoaisi riittävät määrärahat, mahdollistaisi varojen nopean suorittamisen ja takaisi tilintekovelvollisuuden.

III Euroopan komission jäsenen Pascal Lamyn puheenvuoro

11. Komission jäsen Lamy kuvasi kokemuksia ja opittuja asioita yhteisen kauppapolitiikan alalla, esitti perustelut sille, miksi sitä pidetään onnistuneena, ja ehdotti joitain mahdollisia lisäparannuksia. Lopuksi hän esitti näkemyksensä siihen, kuinka lisätä EU:n ulkoisen toiminnan legitimiyyttä ja tehokkuutta¹.
12. Komission jäsenen mielestä yhteisen kauppapolitiikan onnistumiseen on vaikuttanut kolme tekijää: poliittinen tahto toimia yhdessä yhteisön toimivallan puitteissa; tasapainoinen ja tehokas päätöksentekoprosessi, johon liittyy selkeä vastuunjako, ja jatkuva vuoropuhelu komission ja jäsenvaltioiden välillä; yhteinen poliittinen ohjelma, joka on johtanut sekä avoimuuteen että sääntelyyn perustuvan eurooppalaisen opin kehittämiseen ja edistämiseen kauppapolitiikan alalla.

¹ Huom.: Puheenvuoron koko teksti on työryhmä 7:n asiakirjassa WD 10.

13. Järjestelmä perustuu yhteisömenetelmään, mikä luo keskinäistä luottamusta, ja toimii erittäin hyvin. Sitä voidaan kuitenkin vielä parantaa. Ensinnäkin määräenemmistöpäätösten käyttöön liittyviä poikkeuksia olisi edelleen vähennettävä. Yksimielisyyttä sovelletaan edelleen palvelujen, sijoitusten sekä teollis- ja tekijänoikeuksien alalla. Tämä haittaa merkittävästi uusia sopimuksia, jotka (laajentuneen) unionin olisi tulevina vuosina tehtävä WTO:ssa tai kahdenvälisesti (esim. Mercosurin kanssa), koska todellisuudessa kauppaneuvottelut koskevat yhä enemmän niitä aloja, joissa määräenemmistöpäätöksiä ei tehdä, ja yhä vähemmän tavaroiden kauppaa tai tulliesteiden vähentämistä. Komission jäsen toivoi, että valmistelukunta suosittelee määräenemmistöpäätösten käytön laajentamista myös tiettyihin yhteisön toimivallan kuuluviin politiikan aloihin (esim. ympäristö) liittyviin ulkoisiin näkökohtiin. Komission jäsen lisäsi myös, että sekasopimukset vaikuttavat unionin uskottavuuteen ratifioimisprosessiin sisältyvän viivästymisvaaran takia.
14. Toiseksi Lamy huomautti, että kauppakysymyksiin liittyvä poliittinen arkaluonteisuus ja näiden kysymysten keskeinen asema globaalistumista koskevassa keskustelussa tekevät välttämättömäksi sen, että EU:n toiminnan näkyvyyteen ja legitiimiyteen tällä alalla kiinnitetään enemmän huomiota. Tässä yhteydessä Lamy katsoi, että Euroopan parlamentti olisi otettava kiinteämmin mukaan päätöksentekoprosessiin, neuvoston työskentelyn olisi oltava avoimempaa ja kansalaisyhteiskunnan kanssa olisi käytävä jäsennellympää vuoropuhelua.
15. Komission jäsen Lamy korosti ulkoisen toiminnan osalta yleisesti sitä, että ollakseen menestyksellistä ja uskottavaa unionin yhteiseen ulkopolitiikkaan tarvitaan ennen kaikkea poliittista tahtoa toimia yhdessä kansainvälisellä tasolla ja yhteistä ideologista ohjelmaa. Jos haluamme, että unionin ulkopolitiikka on johdonmukaista ja siinä käytetään kaikkia välineitä, meidän olisi poistettava pilarirakenne ja järjestettävä toimivalta uudelleen yhden katon alle. Lamyn mukaan on olemassa laaja konsensus EU:n ulkopolitiikan periaatteista ja tavoitteista, mutta on olennaista käydä perusteellinen keskustelu ennen kuin yhteiset arvot voidaan muuntaa todelliseksi yhteiseksi politiikaksi. Yhteistä politiikkaa ulkoisen toiminnan kaikilla aloilla voidaan kehittää vaihe vaiheelta, mutta sen pitäisi lopuksi johtaa yhteen lähestymistapaan päätöksenteossa siten, että komissiolla on keskeinen tehtävä yhteisen edun edustajana ja puolustajana (pelkkä kantojen koordinointi ei riitä). Tähän sisältyy toiminta ja edustus monenvälisissä yhteyksissä. Hän myönsi, että turvallisuus- ja puolustusasioissa voidaan tarvita erilaisia järjestelyjä.

16. Keskustelussa käsiteltiin seuraavia asioita. Kysymykseen EU:n edustusjärjestelyistä Maailmanpankissa, Kansainvälisessä valuuttarahastossa ja G7/G8-ryhmässä komission jäsen vastasi, että EU voi periaatteessa nimetä edustajan kahden ensimmäisen järjestön johtokuntaan ja jälkimmäisen kohdalla komission puheenjohtaja käyttää puheenvuoron yhteisöasioissa. Vastaukseksi kysymykseen siitä, kuka olisi EU:n ainoa edustaja, Lamy totesi, että on olennaista, että EU:ta edustaa sellainen henkilö, johon jäsenvaltiot luottavat, ja hän viittasi komission toukokuussa julkistamassa tiedonannossa esittämään ehdotukseen. Hän suhtautui epäillen ajatukseen pysyvästä Eurooppa-neuvoston puheenjohtajasta, koska se tuo esille kysymyksiä vastuuvollisuudesta.
17. Puheenvuoroon, jossa yhtäältä kriisinhallinnan ja diplomatian ja toisaalta kauppaneuvottelujen välillä katsottiin olevan selkeä ero, komission jäsen vastasi, että myös kauppapolitiikassa käsitellään kriisitilanteita mutta ero on voimakkuudessa. Komission jäsenen mielestä yhteisen kauppapolitiikan alalla saatuja kokemuksia on mahdollista hyödyntää muilla aloilla. Hän katsoi, ettei ole tarpeellista tehdä eroa "aineellisten" ja "aineettomien" politiikan alojen välillä.

IV Euroopan komission jäsenen Poul Nielsonin puheenvuoro

18. Komission jäsen Nielson selosti yhteisön toimintaa kehitysyhteistyöpolitiikan alalla ja esitti näkemyksensä EU:n ulkoisen toiminnan kehittamisestä¹.
19. Nielson palautti mieleen, että EU (yhteisö ja jäsenvaltiot) on suurin julkisen kehitysavun (ODA) antaja maailmassa (yli 50 prosenttia) ja että yhteisön osuus yksin on 10 prosenttia. Komissio/yhteisö on keskittänyt apunsa kuudelle painopistealueelle: kauppa ja kehitys, alueellinen yhdentyminen, makrotalouspolitiikat ja sosiaaliala, liikenne, elintarviketurva ja

¹ Huom.: Nielsonin puheenvuoron koko teksti on työryhmä 7:n asiakirjassa WD 9.

hallinto. Komission jäsenen Nielsonin mukaan kehitysyhteistyön tuoma lisäarvo EU:n tasolla on sen maailmanlaajuisuus (läsnä kaikissa maailman maissa) ja entisille siirtomaille sen tarjoama kumppanuus (entisen "ohjauksen" sijaan). Hän pahoitteli sitä, ettei kehitysyhteistyöpolitiikka sido jäsenvaltiota ja ettei se ole aina riittävän hyvin yhteensovitettu yhteisön muiden politiikan alojen kanssa.

20. Komission jäsen suositteli valmistelukunnalle seuraavaa: kehitysyhteistyöpolitiikan olisi vastattava keskipitkän ja pitkän aikavälin strategiisiin tavoitteisiin (lyhyen aikavälin ulkopoliittisen agendan sijaan) alueittain laadittujen maakohtaisten strategioiden pohjalta; jäsenvaltioiden olisi sovitettava toimintansa paremmin yhteen myös monenvälisissä yhteyksissä; Euroopan kehitysrahasto olisi sisällytettävä EU:n yleiseen talousarvioon; AKT-yhteistyötä / Cotonoun sopimusta koskevia järjestelyjä olisi muutettava (yhden ainoan oikeushenkilön olemassaolo edistää yksinkertaistamista ja rationalisointia).
21. EY:n humanitaarinen apu on 500 miljoonaa euroa ja sitä annetaan 60 maassa (25 prosenttia koko maailman humanitaarisesta avusta). EY:n ja sen jäsenvaltioiden antaman humanitaarisen avun osuus koko maailman avusta on 50 prosenttia. Nielson korosti taakanjakamista ja poliittista puolueettomuutta EU:n humanitaarisen avun etuina. Hän varoitti pyrkimyksistä yhdistää humanitaarinen apu ulkopoliittisiin näkökohtiin (mukaan lukien kriisinesto ja kriisinhallinta).
22. Komission jäsen Nielson esitti myös näkemyksensä EU:n ulkosuhteista yleensä ja totesi, että ulko- ja turvallisuuspolitiikan hallitustenvälinen luonne ei ole ollut tuottoisaa. Peruskysymys on haluaako EU olla todellinen maailmantason toimija. Jos näin on, se tarvitsee erilaisen järjestelmän ja paremmat välineet. Nielson selosti Eritreasta ja Zimbabwesta äskettäin käytyjä neuvotteluja, joissa hänen mukaansa EU:n päätöksentekomenettelyt olivat selkeyden, johdonmukaisuuden ja tehokkuuden osalta puutteelliset. Hän suositteli tulevaisuutta ajatellen seuraavia muutoksia: ulkosuhteissa olisi oltava yksi keskeinen toimija, joka vastaa poliittisista aloitteista ja voi ottaa käyttöön kaikki välineet; korkealla edustajalla on oltava aloiteoikeus ja hänen pitäisi olla "kytkettynä" kokonaan tai osittain komissioon; poistetaan yksimielisyyden vaatimus YUTP:n alalta ja korvataan se määräenemmistöpäätöksillä (puolustusta lukuun ottamatta); Euroopan parlamentti tarkkailee kaikkea ulkoista toimintaa ja tilintarkastustuomioistuin valvoo sitä.

23. Yksi jäsenistä kysyi, kuinka komissioon sijoitettu korkea edustaja voisi saavuttaa neuvoston luottamuksen ja miten työt järjestettäisiin. Komission jäsen vastasi, ettei tämän pitäisi olla mahdotonta, koska esimerkiksi komission puheenjohtaja nauttii molempien toimielinten luottamusta. Hän lisäsi, että jos jäsenvaltioilta löytyy tahtoa selkeyttää järjestelmää ja tehdä siitä järkevämpi ja vastuullisempi, rakenteellinen ratkaisu voidaan kyllä varmasti löytää.

V Euroopan unionin neuvoston varapääsihteerin Pierre de Boissieun puheenvuoro

Palautettuaan mieleen historiallisen kehityksen, joka vuosien 1989 ja 1990 jälkeen johti Maastrichtin ja Amsterdamin sopimuksiin, Pierre de Boissieu käsitteli ensimmäisen ja toisen pilarin välistä eroa:

- ensimmäiseen pilariin sisältyy kaikki siirretty toimivalta, joka on siis rajoitettua, jäsenvaltioiden yhteisölle antamaa, sekä toimivallan käytön puitteet, toimielinrakenteen määritelmä ja toimintakeinot
- toinen pilari antaa jäsenvaltioille mahdollisuuden ohjata täydentävästi niitä toimivaltuuksia, jotka ne ovat halunneet säilyttää itsellään ja joita ei siis ole siirretty yhteisölle. Toiseen pilariin sisältyy näin ollen rajoittamaton velvollisuus yhteistyöhön jäsenvaltioiden toimivaltaan kuuluvilla aloilla.

Toisen pilarin keskeisin väline on yhteinen strategia, jonka tarkoituksena on tiettyä ajallisesti rajattua ja ennalta määriteltäviä tavoitetta varten koota yhteen valtioiden välineet. Pierre de Boissieu palautti mieleen, että vaikka yhteisen strategian tarkoituksena oli antaa määräenemmistölle mahdollisuus panna strategia täytäntöön, määräenemmistön käyttöön ei ole koskaan turvauduttu. Perussopimuksessa määrätyn menettelyn mukaan Eurooppa-neuvoston päättämässä yhteisessä toiminnassa on määriteltävä yhteiset keinot ja järjestettävä jonkinlainen tehtävien jako ottaen huomioon kunkin jäsenvaltion kohtaamat ongelmat ja sen missä määrin se haluaa osallistua. Kuitenkaan SEU:n 14 artiklan 4 kohtaa, jonka mukaan "neuvosto voi pyytää komissiota esittämään sille yhteistä ulko- ja turvallisuuspolitiikkaa koskevia aiheellisia ehdotuksia yhteisen toiminnan täytäntöönpanon varmistamiseksi", ei ole koskaan sovellettu käytännössä.

Pierre de Boissieu korosti, ettei perussopimusta ole tältä osin pantu täytäntöön ja näin ollen suurin osa unionin ulkoisesta toiminnasta on perustunut EY:n perustamissopimuksen 308 artiklaan, vaikka tämä koskee yhteismarkkinoiden toimintaa.

Pierre de Boissieu korosti tämän jälkeen yhteisten toimintojen ja strategioiden puutteellista sisältöä.

Rahoituksen osalta de Boissieu palautti mieleen, että neuvosto toimii tilintarkastustuomioistuimen valvonnan alaisena ja että sen talousarvion osalta Euroopan parlamentti myöntää vastuuvapauden, vaikkakin Euroopan parlamentin ja neuvoston välillä on vuodesta 1970 lähtien ollut voimassa sopimus, jonka mukaan kumpikaan toimielin ei aseta kyseenalaiseksi toisen toimielimen hallinnollista ennakkoarviota.

Pierre de Boissieu kertoi, että vuonna 1990 neuvoston osuus yhteisön kaikista hallintokuluista oli noin 10 prosenttia. YUTP:n ja kolmannen pilarin täytäntöönpanon jälkeen se on nyt 8,5 prosenttia. "Solanan joukkojen" muodostamisen jälkeen neuvostossa on 350 A-palkkaluokkaan kuuluvaa virkamiestä. Komissiossa puolestaan on yli 6 000 A-palkkaluokkaan kuuluvaa virkamiestä.

Pierre de Boissieu totesi, ettei erityisjärjestelyihin perustuva jäsenvaltioiden antama rahoitus ole ollut toimiva, ja hän pyysi työryhmän jäseniä tarkastelemaan sitä ottaen huomioon sen, että jos haluamme toimia yhdessä, ei ole hyväksyttävää, että jotkut jäsenvaltiot joutuvat vastaamaan huomattavasti suuremmista rahoitusosuuksista kuin toiset.

Pierre de Boissieu palautti tämän jälkeen mieleen, että Euroopan parlamentin, neuvoston ja komission välisen sopimuksen nojalla YUTP:n oma talousarvio on 35 miljoonaa euroa, mikä on toimielinten muihin kuluihin verrattuna vähän.

Hän vahvisti, että yhteisön talousarviosta suoritettavien YUTP:n toimintamenojen hallinnoinnin olisi säilyttävä komissiolla, koska neuvostolla ei ole täytäntöönpanovaltaa. Kuitenkin unionin käydessä poliittisia neuvotteluja on voitava ehdottaa, että tietyt rahoitustoimet ohjataan pikemminkin tiettyihin soveltamiskohteisiin kuin toisiin.

Todettuaan tämän de Boissieu pahoitteli sitä, että unionilta puuttuu varoja YUTP:n ulkoisen toiminnan alalla ja että menettelyt ovat raskaat YUTP:n talousarvion kasvattamiseksi silloin kun tietty toiminta sitä tarvitsisi. Hän totesi, että tältä osin EU ei ole yhtä tehokas kuin YK, WEU, NATO ja ETYJ.

Hän oli pahoillaan siitä, että neuvoston hallintokuluihin kirjatut talousarvion määrärahat ovat vähäiset, 400 miljoonaa euroa eli 8 prosenttia toimielinten hallinnollisesta talousarviosta. Tämän vuoksi neuvosto ei voi maksaa erityisedustajien kuluja, sillä heille osoitetut määrärahat ovat 3,6 miljoonaa euroa. Siksi jäsenvaltiot maksavat nykyään 80 prosenttia näistä kuluista. Näin ollen ainoastaan suurilla jäsenvaltioilla on erityisedustajia, koska ainoastaan ne kykenevät maksamaan niiden kustannukset.

Pierre de Boissieu toivoi, että neuvoston pääsihteerillä olisi käytettävissään 50 miljoonaa euroa YUTP:n alan toimia varten. Hän lisäsi, että neuvosto olisi tilivelvollinen ja vastuuvapauden myöntämismenettelyjä noudatettaisiin.

Kysymykseen siitä, miksi perussopimusta ei ole sovellettu, de Boissieu vastasi, että tämä kysymys on tullut esiin sopimuksen useiden osien kohdalla. Esimerkiksi liikennepolitiikan alalla yhteisö hallinnoi 30 vuoden ajan pro memoria -budjettikohtaa ja kesäaikaa. Sopimus on säilynyt lähes samanlaisena, ja nyt on olemassa liikennepolitiikka. Liikennepolitiikka syntyi saman sopimuksen perusteella sinä päivänä, kun haluttiin luoda liikennepolitiikka. Sopimus sinällään ei siis ollut syynä tähän.

YUTP:n osalta de Boissieu on sitä mieltä, ettei suurimpana vaikeutena ole komission ja korkean edustajan Solanan väliset suhteet. Suurin ongelma on siinä, kuinka politiikka ja jäsenvaltioiden keinot saadaan vastaamaan toisiaan. Yhteisön talousarvio ulkoista toimintaa varten on 6 miljardia euroa. Jäsenvaltioiden talousarvioiden kokonaismäärärahat ulkoista toimintaa varten ovat noin 70–80 miljardia euroa. Huomattava osa toiminnasta on siis jäsenvaltioiden vastuulla.

Uuden perussopimuksen osalta, mikäli sen rakenne säilyy suunnilleen nykyisellään, de Boissieu vahvisti, että siihen tarvitaan ennen muuta selkeitä oikeusperustoja. Tämän jälkeen on täsmennettävä yhteisesti toteutettavan toiminnan päämäärä ja tavoite. Kyseessä voi olla yhteinen toiminta, mutta se voi olla myös toiminta, joka perustuu tehtävien jakojärjestelmään. Tämä riippuu tilanteesta. Kolmanneksi on tiedettävä, missä määrin tehdään mahdolltomaksi järjestelmän toiminnan estäminen eikä niinkään milloin määräenemmistöpäätöksiä käytetään. Neljäntenä kohtana on löytää rahoitusjärjestelmä, joka ei jätä unionia toissijaiseksi toimijaksi, koska jopa julkisen kehitysavun osalta, joka on unionin vahvin puoli, sen antama apu vastaa vain 15:ä prosenttia jäsenvaltioiden julkisesta kehitysavusta. Hän huomautti, että unionilla on rooli ainoastaan, jos se toimii yhdistävänä ja edistävänä tekijänä eikä kuudentenatoista osallistujana.

Kuudestaista osallistuja on auttamatta toissijainen toimija. Kuinka tehdä unionista yhdistävä tekijä, kun tiedetään, että tietyt keinot pysyvät kansallisina keinoina? Hän huomautti, että toimintamenoille talousarvioon kirjatut 35 miljoonaa euroa eivät ole riittävät. Korkealla edustajalla on oltava oikeus tehdä ehdotuksia tiettyjen varojen poliittisesta käytöstä. Tässä yhteydessä näiden menojen hallinnoinnista vastaa joko komissio tai jokin sellainen virasto, jonka jäsenvaltiot perustavat keskuuteensa eriytettyjen osuuksiensa hallinnointia varten. Pierre de Boissieu toivoi, että perustettaisiin "käynnistysrahasto", kuten WEU:lla oli.

Lopuksi hallintokulujen osalta hän vaati, että neuvoston sihteeristölle annetaan varat sen toimintaa varten, koska se on osoittanut esimerkillistä kohtuullisuuden tajua.

Yksi jäsen esitti de Boissieulle kysymyksen korkean edustajan ja ulkosuhteista vastaavan komission jäsenen tehtävien mahdollisesta yhdistämisestä. Pierre de Boissieu ilmoitti, ettei hän kannata tehtävien yhdistämistä, ja palautti mieleen, että varsinainen kysymys on, kuinka jäsenvaltioiden käytössä olevat keinot ohjataan yhteisiin tavoitteisiin sen sijaan, että siirrettäisiin toimivaltaa yhteisöille, mikä ei liene esityslistalla.

Jäsenelle, joka otti esille kysymyksen tarpeesta selventää perussopimusten tekstejä, jotta niitä noudatettaisiin paremmin, de Boissieu vastasi, että jotta unionilla olisi todellinen ulkopoliittikka, tarvitaan keinojen ja tavoitteiden yhdistämistä ja todellista solidaarisuutta jäsenvaltioiden välillä.

Yksi jäsenistä tiedusteli, edellyttääkö YUTP hallitustenvälistä menettelyä vai voitaisiinko YUTP:n alalla tehdä määräenemmistöpäätöksiä. Pierre de Boissieu palautti mieleen, että yhteisön menettelyn pääperiaatteena on, että kaikilla jäsenvaltioilla on täsmälleen samanlaiset oikeudet ja velvollisuudet ja että itse asiassa kysymys on siitä, kuinka perussopimusta muuttamalla voidaan parhaiten edistää unionin etuja niin, että jäsenvaltio, joka ei osallistu itse toimintaan, ei voi käyttää veto-oikeuttaan sitä vastaan.

Jäsenelle, joka tiedusteli häneltä unionin ulkopoliittisen kunnianhimon puutteesta, de Boissieu vastasi kannattavansa sitä, että neuvosto määrittelee ulkoisen toiminnan poliittiset tavoitteet mutta antaa samalla komissiolle enemmän toimivaltaa ohjelmien hallinnoimisessa sen sijaan, että perustaa hallintokomiteoita. Tämän lisäksi jälkikäteen tehtävien vaikutustutkimusten olisi oltava perusteellisempia.

Unionin ja neuvoston puheenjohtajuutta koskeviin kysymyksiin de Boissieu vastasi, että unionin puheenjohtajuutta koskeva valinta riippuu kokonaisrakenteesta. Pierre de Boissieu suhtautui myönteisesti siihen, että korkea edustaja toimisi neuvoston puheenjohtajana, mutta hän säilyttäisi samalla korkean edustajan pääsihteeristön johdossa.

Ulkoisen toiminnan rahoitusnäkökohtien osalta de Boissieu toivoi järjestelmää, joka mahdollistaisi paremman tehtäväjaon, pitäen mielessä, että tällä alalla on luotava uusia budjettijärjestelyjä ja että maatieteellisillä ja historiallisilla näkökohdilla on suurta merkitystä.
